

Arrest

nr. 124 101 van 16 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 25 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 oktober 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 4 maart 2014.

Gelet op de beschikking van 1 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. ECHATTI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 oktober 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, §1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Voorts wordt erop gewezen dat artikel 39/70 van de wet van 15 december 1980 de uitvoering van de weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal schorst, maar niet verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 uitgereikt wordt. Het indienen van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verhindert bovendien niet de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, doch enkel de gedwongen uitvoering gedurende de duur van het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht. Bovendien werd bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 januari 2014 met nummer 140 756 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd.

In het middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 4 en 19 van het Handvest, welke een gelijkaardige bescherming bieden als artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij betoogt dat het in voornoemde artikelen voorziene recht tegen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen te worden beschermd, is miskend nu zij ingevolge de bestreden beslissing is verplicht terug te keren naar haar land van herkomst. Vooreerst wordt erop gewezen dat in het arrest van 30 januari 2014 met nummer 140 756 gesteld wordt dat: “Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Nepal, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier

blijkt niet dat er in Nepal sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt evenmin elementen bij die wijzen op dergelijk risico." In huidige procedure geeft de verzoekende partij geen verdere uitleg noch brengt zij concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten, aanwijzingen of bewijzen aan die aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij beperkt zich tot een theoretische uiteenzetting en de bewering dat "in het document "COI-Focus Nepal: Politieke bewegingsruimte voor pro-monarchisten" van 12 juli 2013 dat aan het administratief dossier in de asielprocedure werd toegevoegd toont aan dat er geen enkele zekerheid bestaat over het niet langer voorkomen van geweld tegen royalisten." De Raad wijst erop dat dergelijk document niet aan het verzoekschrift werd toegevoegd en de Raad er ook geen kennis van heeft. Daarenboven volstaat deze bewering niet, daar de verzoekende partij enig verband met haar persoon aannemelijk moet maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De schending van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 4 en 19 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM en van artikel 47 van het Handvest, welke inhoudelijk overeenstemt met artikel 13 van het EVRM, laat de Raad gelden dat artikel 13 van het EVRM, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111 462; RvS 30 november 2007, nr. 177 451). De verzoekende partij voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 4 maart 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 22 april 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 24 februari 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: "VzP is het niet eens met VwP en de beschikking, die stellen dat het beroep onontvankelijk is omdat er geen belang is omwille van de gebonden bevoegdheid. Dit is niet correct. Zij stelt dat bij lezing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt dat in bepaalde gevallen een BGV moet worden gegeven en in andere gevallen een bevel kan worden gegeven, maar dat de VwP bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten steeds voorafgaandelijk een onderzoek dient te doen of er geen hogere rechtsnorm is geschonden. Zij stelt dat VwP dit onderzoek i.c. niet heeft gedaan ondanks de positieve verplichting die voortvloeit uit de redactie van artikel 3 van het EVRM en de artikelen 4 en 19 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, dewelke hogere rechtsnormen zijn. Deze hogere rechtsnormen zijn geformuleerd als een verbod. Dit geformuleerde verbod wordt hernomen in artikel 7 van de vreemdelingenwet. De verwerende partij moet dit onderzoek doen, maar heeft dit in casu niet gedaan. VzP verwijst naar talrijke arresten van de RvS en de Raad, die dit bevestigen. Het bevel mag ook niet strijdig zijn met het non-refoulementbeginsel. In de beschikking wordt volgens de VzP getracht daaraan een oplossing te geven. De Raad beschikt echter enkel over een annulatiebevoegdheid en kan niet ten gronde oordelen. Zelf stelt VzP in haar verzoekschrift ernstige argumenten te hebben aangebracht dat terecht gevreesd wordt voor mishandelingen bij een terugkeer, verwijzend naar artikel 3 van het EVRM en de artikelen 4 en 19 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. In de beschikking van de Raad, zo stelt zij, op pag. 2 op het einde van paragraaf 3, wordt vermeld dat VzP verwijst naar een "COI Focus Nepal"-document. Daaraan wordt in de beschikking toegevoegd dat dit document zich niet in het administratief dossier bevindt. VzP stelt nu dat daarmee bevestigd wordt dat de verwerende partij niet de nodige opzoeken

heeft gedaan en haar positieve verplichting aldus niet heeft uitgevoerd, ondanks de voor haar makkelijke toegankelijkheid van de documentatie van het CGVS. VwP heeft zodoende onzorgvuldig gehandeld en toont geen respect voor de positieve verplichting. Volgens de VzP dient de Raad enkel dit vast te stellen en te annuleren. VwP sluit aan bij de beschikking en brengt de nuance aan dat het VzP vrij staat om stukken aan te brengen waarop zij zich beroept. VzP repliceert dat zij ernstige redenen aangegeven heeft dat VwP tekort geschoten is en dat het de positieve verplichting is van de VwP is om aan te tonen en bewijs te leveren als zij een BGV neemt en uitvoert dat er geen risico is op mishandelingen en geen schending van artikel 3 van het EVRM.”

2.2 In de mate waarin de verzoekende partij op 4 maart 2014 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting de in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten herhaalt en verder geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 24 februari 2014, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Door het louter herhalen van het in het verzoekschrift aangevoerde middel kan bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking d.d. 24 februari 2014 opgenomen grond.

De Raad laat tevens gelden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 oktober 2013 heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet opgenomen voorwaarden en bijgevolg niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van voornoemde bepaling. De Raad wijst erop dat de beslissing dat een vreemdeling niet voldoet aan de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet vervatte criteria impliceert dat werd vastgesteld dat de betrokkene geen risico loopt in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, BS 19 augustus 1955, *err.* BS 29 juni 1961 (hierna: het EVRM) en bij uitbreiding de artikelen 4 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 12 december 2007 (hierna: het Handvest). De gemachtigde van de staatssecretaris diende de vaststelling dat de verzoekende partij geen ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling niet in vraag te stellen. De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat zij in het land van herkomst een reëel gevaar loopt te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 4 en 19 van het Handvest. De schending van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 4 en 19 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET